

Bakucz András

Hogyan lehet egy kiállítás ajánlani? Talán, ha érdekességekre hívjuk fel a figyelmet. Érdekes és izgalmas lehet a művész személye, élete. Az alkotások megértéséhez is lehet tanácsot adni. Lehet mesélni az élményekről, melyek az embert érik a képek megtekintése után.

Igyekszem ezeket a pontokat érinteni. Miért én ajánlom? Talán a néhány közös pont miatt az életünkben.

Andrást középiskolás kora óta ismerem, egy évfolyammal járt alattam, rajztanárnunk közös volt. Én is foglalkoztam külön is rajzzal, abból érettségiztem, de András továbbfejlődött.

Később mindketten a BDF -en diplomáztunk. András már középiskolásként is tagja volt a Ferrumnak, én a főiskolán kezdtem amatőr színjátszással foglalkozni, aztán egy darab kapcsán együtt játszhattam vele a Ferrumban. Ez volt az Ilja próféta.

Bakucz András nevéhez köthető a gimnázium homlokzatának felújítása. Reméljük nem marad az asztalfiók mélyén az általa készített színházterem terve sem.

Az előző tanévben pedig a TEA sorozaton láttam vendégül, ahol A forma a szerkezet lehetősége címmel tartott előadást.

Pontosság, precizitás, mély gondolatok. Általában igaz ez Andrásra.

Munkáiból kettőt emelek ki.

Csehimindszenten, Mindszenty József bíboros újmiséjének 100. évfordulóján a templom környezetét, külsejét és a belsőt is érintő átalakításoknak köszönhetően - melyek Bakucz András tervező irányításával zajlottak - egy teljesen megújult templomban ünnepelhettek a település lakói és az ide érkező zarándokok.

Ilja próféta – öröm, hogy azt a díszletet nem csak a nézőtérről láthattam, hanem játszhattam is benne.

Tárlatról, tárlathoz:

Mi befogadók néha nagyon kényelmesek vagyunk. Szeretünk mindent készen kapni. Vagy nem szeretünk, de mindent készen tálal a körülöttünk lévő világ, média, habzsoljuk az információt, nincs időnk megállni, elmélkedni. A művészethez azonban idő kell. Meg kell állni, csendben kell lenni, a művészet a személyiségünk megismerésében segít.

Az alkotó érzései, hangulatai, egy vers, egy dallam, egy kép segítségével születnek meg, majd a befogadás által érzéseket, hangulatokat teremtenek bennünk. Hasonlót, mint az eredeti volt, de lehet, hogy újat. És ebben van a csoda. De ehhez mi is kellünk, olvasók, zenét hallgatók, tünődők, rácsodálkozók.

Weöres Sándor is kísérletezett. Mi az a minimum információ, mellyel már hangulatokat lehet megragadni, mellyel akár leírható az egész élet. Csak két példa a legrövidebb verseiből: *Tojáséj. Vajúdik a sírásó felesége.*

Munkára ösztönzi az olvasót. A felfedezés, a megértés, a ráébredés öröme talán még nagyobb katarzist eredményez.

Igen a művész-műalkotás-befogadó hármashból gyakran a befogadónak van a legnagyobb feladata. Merjünk megállni, merjük felfedezni a világot, merjük újat alkotni, merjük megismerni önmagunkat.

„Olyan eszközöket próbáltam megkeresni, amik nem ábrázolnak semmit, de jelentést hordoznak. A gyűrt felületen való aprólékos, „szöszmötölő” munka és a papír anyaga kezdte behatárolni a méreteket. Az engem inspiráló áztatott festékszövet mérete nem fokozható a végtelenségig.” BA

Ha a művész szöszmötöl, megtehetjük mi is, társai lehetünk az alkotásban, a világ megragadásában.

Bátornak kell lennünk, tünödnünk kell, át kell engednünk magunkat a színeknek, formáknak, nem keresni bennük többet mást, mint amik. Viszont figyelni kell magunkra, érzéseinkre, hangulatainkra, amit kivált belőlünk, részesévé kell válnunk a művészetnek. Vagy csak örülni kell annak, hogy most megálltunk, kicsit elégedettek lehetünk, hogy nem mást csinálunk, hogy pusztán a pillanatért, az érzésért jó nézni a képet, akár hosszú perceken keresztül, és nem megmagyarázni, hogy miért tetszik, vagy miért nézem, csak mert jó nézni, mert valamit elindít bennem. Talán nyugalmat, vagy épp nyugalmat és egyszerre feszültséget, mint a Piros folt a fehér vásznon az Éltrevalók című filmben. Mindegy mit indít el, mit vált ki, a lényeg, hogy érzést, mely azt hivatott tudatosítani bennünk, hogy ebben a rohanó, elgépiesedett világban mégiscsak emberek vagyunk.

A képeket Bakucz András összefoglalójából vett buddhista anekdotával ajánlom mindenkinek:

„Egy öreg szerzetes a szív írásjegyét festette viskója ajtajára, ablakpapírjára és falára.

Fa jen mást javasolt:

- Az ajtóra az ajtó, az ablakra az ablak, a falra a fal írásjegyét kellett volna írnia.

Hszüan-csüe azt mondta:

- Az ajtó, az ablak és a fal írásjegy nélkül is feleli önmagát.”

Terebess Gábor: Folyik a híd. (Csan buddhista anekdotakincs) Bp. 1990, Officina Nova Kiadó 28 p.